

מסורה הש"ס

(א) ונחמיה (יג, ט) סתפסא... (ב) ונחמיה (יג, ט) סתפסא... (ג) ונחמיה (יג, ט) סתפסא...

ור' יהודה סבר. בשמיה הוא דפליגי רבנן משום דחישב צמדי דלאו אורמיה אכל בלתייה דכרי הכל פסולה: גזירה. דמחשב להניח מלקח דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולא דאורייתא הוא כדמפרש במסכת זבחים ב' כל הפסולין (דף טו.) תרי קראי כתיבי נזותר כו': למטום מדוסי. לידע מילוי תלמודי ולשאל ספיקומי: למטום מדוסי. ללמד ולמנות מה שר' אלעזר חכם ממני: והיה חביב. יוסף לרבי אלעזר וספרו) בהלכות עד שהגיעו להלכה אחת של זבחים. לשון אחר והיה חביב ליוסף כל מה שרבי אלעזר מלמדו עד שהגיעו להלכה אחת: להבין פניו. מחמת שמחה: שלא כיווננו שמועטנו. כלומר דלא סליק לן אליבא דהילכתא כל דאמרי על דק השאל: ר' רבי הו. כוונת וכוונת אלא משום הכי להבין פני השאל שר' יהודה פסול שנה לוי: ולא מאלפי. והיינו מתיירא שמה שכתבי: הא פפני. הא משמע לשון טעם. כלומר הכי מפני שרבי יהודה בנו של רבי אלעאי ורבי אלעאי תלמידו של רבי אלעזר כדאמר' במסכת סוכה פירקא הישן (דף סו.) מעשה דרבי אלעאי שהלך להקביל פני ר' אלעזר כו': שנה לך משנה רבי אלעזר. ולא שהלכה כי אלא חביבה היתה עליו ושנאה לך: וכן סלקא דעתך רבי יהודה דרבי הכל יא פסולה אפנייה. לרבי יוסף הכנלי מתי החזרת לי אביהה הא לא אמר ר' אלעזר בן שמוע כר' יהודה וקשה למאן דאמר לעיל ר' יהודה סבר להניח דרבי הכל פסול יא: אלא מאי. אתנייה ר' יהודה כשר סבר להניח דרבי הכל פסול יא: אלא מאי. אתנייה ר' יהודה כשר רבנן ור' אלעזר פוסל אי"כ מאי הא מפני דמשמע מפני שהבינה עליו שנהא ולת שהלכה כי היא הא אן נמי יא דרבי רי"א בן שמוע פלוגתא מתנין לר' יהודה (בבבב דף טו.) מתני' לא יק. היינו יציקה אחרונה דבמחלה נתן שמן ככלי ואחי"כ סולת יא וכולל ומוחר ויוק שמן והכי מפרש ב' אלו מנחות נקמנות (לקמן ע"ד: יא) ולא יק לא כלל כשרי. וכגון שנתן כל הניג בתמן הראשון שהוא קודם לעשייתה דאי"כ חסר שמה אמרו ב' קמא (לפי יא.) פסולה: לא פפס. שנאמר פתות אותה פחיס. ואע"ג דבמנחת מחבת הוא דכתיב ה"ה לכל המנחות הנאפות תחילה כגון מחבת ומרחשת ומאפה שכולן באות עשר עשר ומאזה לפותתן כולן ואחי"כ קומן וזה אם לא פתת אלא כדי קמייה כשר כדאמרין באלו מנחות (לקמן דף ע"ט: יא) הניג סתת כמנחת חוטא) וקנאות דעטונות תנופה פירק כל המנחות (שם סא.) לא הניג. בקרן דרומית מערבית כדמפרש בשמעתא (י"ט: יא) פפסה. לאחר אפיתן פותתן וקומן כדמפרש באלו מנחות (לקמן דף ע"ט.) ופתתן יא מרובות גדולות יותר מדין המפורש באלו מנחות נקמנות (שם דף ע"ה.) מנחת ישראל כופל אחד לשנים ושנים לר': ולא משתן. אוחן העטונות משיחה כדכתיב ורקיקי מלות משוחים בשמן (ויקרא ז:) דהא יא נאמר יציקה במנחת הסולת ושנים במנחת מחבת ואמרין לקמן (דף ע"ט:) כל מקום יא שהחזיר ושנה הכתוב בחזרת מנחה אינו אלא לעכב. אי נמי דכתיב (ויקרא ז) ויצקת עליה שמן מנחה היא היא מנחה ולא שלא יק מנחה דכל היא עיובא. ואף על גב דדרשין ליה באלו מנחות (לקמן דף ע"ה.) למעוטי מנחת מאפה מלייקה שמעיין נמי עיובא מיניה: והתנן

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות יח.

גזירה מקצת דמו כו'. תימה בלשמות מדמו נמי נגזר אטו כל דמו וי"ל לשמות כל דמו נמי לא משמעטע שלא יעשה זריקה כלל אלא אחר זריקתה ישמה וז"ל לאכלו אלאי מודים ליגזר אטו כל אימורים דהוי פסולא דאורייתא וי"ל דההיא נמי אפטר באליה לאחר שהעלו ומשה בן האור שאים אלא לזיין בעלמא ולא דמי להניח דמשמעטע שלא יעשה זריקה כלל ועוד באימורים לא מייסבל זיכהא אס לא הוקטרו ומיהו ככל מנת להניח אימורין למחר או להזינא לחזן היה פוסל ר' יהודה דמתן זבחים פירק כל הפסולין ודף (ה:) ושמה טעמא משום דגזר להניח כל האימורים אטו להניח כל דמו: ע"ד אחת. במגילת סתרים דרבינו נסים גרס עד לאחת פירוש עד מלח כדמרגמינן מלח למלח וי"מ עד אחת עד הנפש שנקרחת (כ) ויזיה והשתא משמע הכא שרבי למד הרבה מרבי אלעזר בן שמוע וקשה דבסוף העלר (יבמות ד' פד.) אמר רבי כשהלכתי ללמוד תורה אצל רבי אלעזר בן שמוע חכרו עמי תלמידיו כתרנגולין של בית בוקיא ולא הניחו לי ללמוד אלא דבר אחד כמשמתי ושמה מעשה זה היה אחי"כ תדע דהתם קאמר ללמוד תורה והלא קאמר למנות מדותיו: אלא יצו"ם דרבי ה"ב פסול אתנייה. לפי מסקנא זו לא נזכר דרבי היה לומד תורה ור"א ור"ב נזכר להוכיח לשום תנא פיגול כו' כ"י אלעזר ותימה דבפ"ד זבחים (דף סו:) תנן השוחט את הזבח לאכלו כזית מעור שמתה האליה למחר פיגול ומייבין עליו כרת וקאמרין בגמרא סבירה דעור האליה כאליה דמי (א) דקא ממשב מאכילת מנחה לאדם אמר שמואל הא מני רבי אלעזר היא דאמר משמין ב' מאכילת אדם כו' וכמו כן קשיא מרבי יוחנן דלעיל דמפרש טעמא דרבי אלעזר מקרא ושמה לית להו מסקנא דהכא ועוד יש לתנן דקסבר (א) שמואל דלנוכה מנאי היו פיגול והשלשה מחלוקות בלתייה אכל בהן היו פיגול בין לתנא קמא בין לרבי אלעזר (א) אכל לרבי יוחנן לא נוכל לומר כן דהא כדאמר מילתא קאמר ר"י דמורה רבי אלעזר שאין עונש כרת ואין שני דבריו של רבי יוחנן יכולים להתקיים שזריך למנא שני תנאים אליבא דרבי אלעזר דחד פסל וחד מפגל ולמאי דאסקינא דרבי הכל פסול אתנייה לא משכה להו: כא) לא פ"ה ולא הניף ולא הגיש.

עין משפט גר מוצה

ר"א מ"י פירי מל' מהיק ה"ל: ב (מ"ה שם הלכתי י:)

שיטה מקובצת 16 למצא פירושי כ"ד למצא פירושי: כ"ן עד אחת: יא בן ר' הו: ד' שני לך משמע: פ) אבידתי איהו נמי פלוגתא: ו) טפני פלוגתא: ז) אבידתי דאחר: ח) שפתת: ט) פירשי: י) אבידתי אפיהו כ"ד ששעט מתוך פ"י דאין פתיהה במנחת סולת לא אם כפחות הנאופת כמו מתבת או פרחשת וכן פ"י שמוע ורקמן ששעט דרבין באות הלות אלא שהמנת מלת היתה נקצת קודם אפיה וימי ככולן היתה פתיהה: פ) ציטובא כתיב: יא) הו: יב) ודבי תכל פסול אביהה ליוסף הבבלי מאן החותת לי אבידתי הא. אתה כו' ותיבת לר' נחמק: יג) פסול: יד) איהו פלוגתא קאמר ליה. כשאר ההלמיים שלא הורו ליוסף הבבלי דרבי הכל פסול: טו) נמי לרבי: יז) פולת. והורו ירצקן שמן רובלי: טז) ר"י יק לא יא פ"י הירד שפתיה: יח) ופתתן פירש מרובות: יט) דהא נאמרה יציקה בייקרא במנחת יא) סיקוס שחור ושנה במנחה אינו אלא לעכב ל"א רבתי והשאר נמחק: כ) ויזיה. וז"י זה לא נהירא לביבין ניסם דאי"כ היה ליה למוטר באחת ולא עד אחת והוא גריס עד לאות פ"י עד עאר וביבדו בבבבב פירק השוחט פסול כהוספתא אבר רבי טעם אתה היינו (וישכח) לפני ר' אלעזר והיה יושב לפני אסי הבבלי והיה חביב לו עד לאות. קצרות: (א) לא יצק לא בלל. ב' מנחת שמן היו שם אחד מתן שן קודם הסולת אחרי"כ נתן שמן ובלל והור בלילת אחרי"כ נתנת שמן שלישיה ושפה יציקה ולא דקדק לטעם כסדר שהיו בלילת קודם יציקה וכן לא מלח.

לא דקדק בסדר דתנופה קודמת למליחה כדמתי (א) פ"ה (דף ע"ט.) והניף והיגס קמן ומלח והקטיר ועוד אמרין בגמרא לקמן (דף כ.) דלון לומר לא מלח כהן אלא זר ובי תעלה על דעתך שזר קרב אלא מנחה והיינו משום שהיתה המליחה אחר תנופה והגשה: כ

לא דקדק בסדר דתנופה קודמת למליחה כדמתי (א) פ"ה (דף ע"ט.) והניף והיגס קמן ומלח והקטיר ועוד אמרין בגמרא לקמן (דף כ.) דלון לומר לא מלח כהן אלא זר ובי תעלה על דעתך שזר קרב אלא מנחה והיינו משום שהיתה המליחה אחר תנופה והגשה: כ

לא דקדק בסדר דתנופה קודמת למליחה כדמתי (א) פ"ה (דף ע"ט.) והניף והיגס קמן ומלח והקטיר ועוד אמרין בגמרא לקמן (דף כ.) דלון לומר לא מלח כהן אלא זר ובי תעלה על דעתך שזר קרב אלא מנחה והיינו משום שהיתה המליחה אחר תנופה והגשה: כ

אם אתם מודים לי שאם הניחו למחר שפסול. דוד מפל בשקיעת המנחה (בבבב טו.)